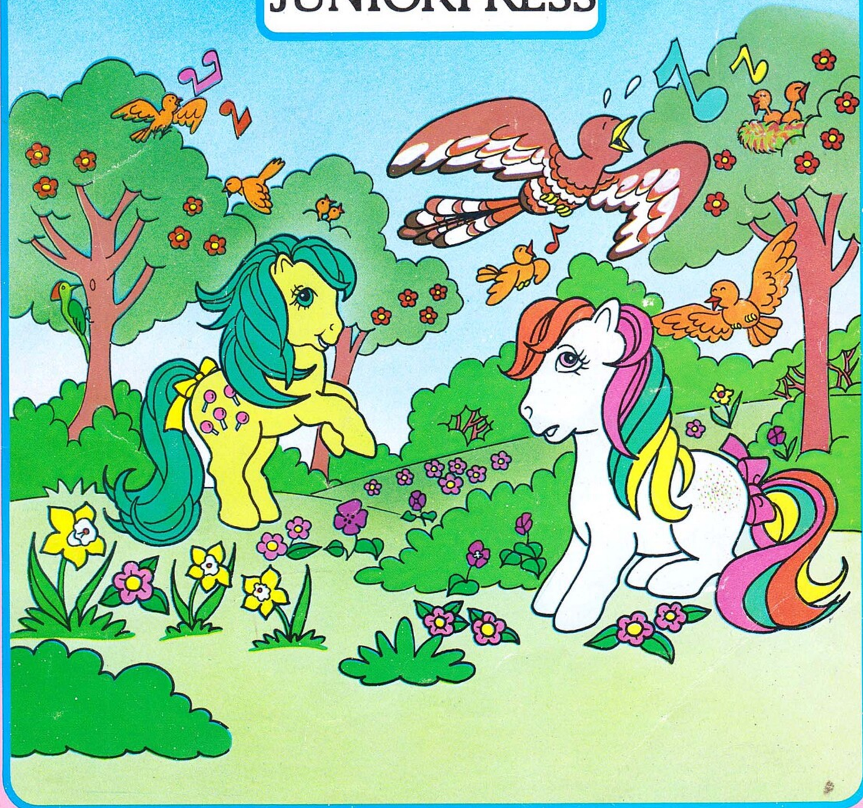
My Little Pony™

NUMMER 3

f 4,00/Bf 80

JUNIORPRESS

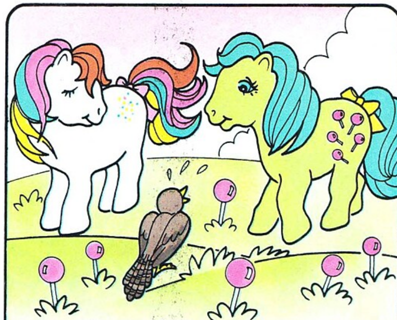

© 1986 Hasbro Industries (U.K.) Ltd.

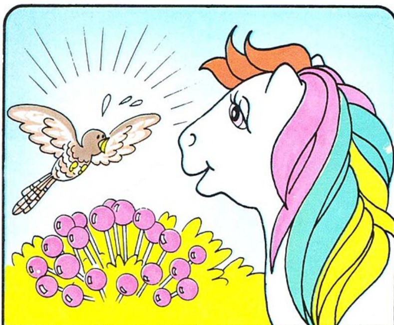
18-03-2013

CLARRIE ZOEKT EEN NEST

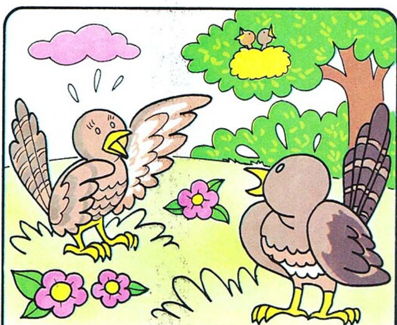
Tootsie en Confetti waren in het Wilde Woud en luisterden naar het gezang van de koekoek. "Clarrie klinkt niet erg vrolijk," zei Confetti. "Koe . . . koek . . . snik . . . snik!" zong Clarrie.

"Wat is er aan de hand?" vroeg Confetti. "De lente is toch een leuk jaargetijde. Hunnen wij je kelpen?" vroeg Tootsie, die haar woorden weer eens door elkaar hutselde.

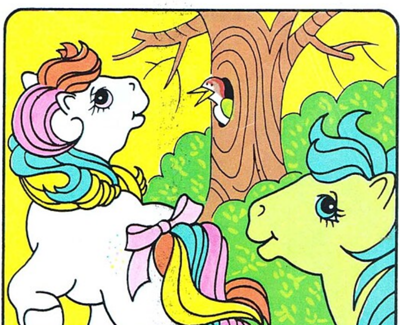
"Ik heb een nest nodig, geen lollystruik," zei Clarrie. "En ik heb geen tijd om er een te bouwen!"

"Ja, iedereen heeft een nest, behalve wij," riep zijn vrouwtje Clara. "En ik wil mijn eieren niet in het nest van een andere vogel leggen!"

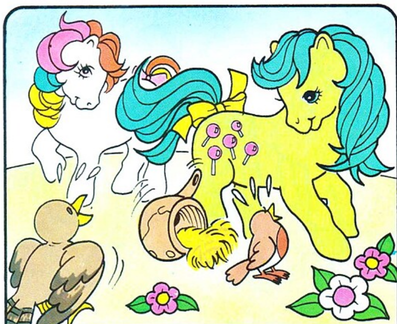

"We weten dat jullie weinig tijd hebben omdat jullie iedereen moeten vertellen dat het lente is," zei Confetti. "Wij gaan wel op zoek naar een huis voor jullie!"

"Dit is een leuke plaats voor een nest," zei Confetti. "Sorry, ik woon hier al," zei Steven Specht.

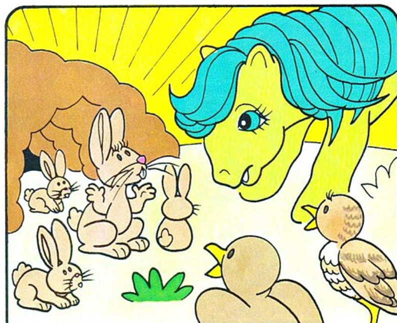
My Little Pony tijdschrift is een uitgave van Juniorpress b.v., Zwarteweg 6, 1412 GD Naarden.
My Little Pony™ © 1987 by Hasbro Incorporation. All rights reserved.

"Ik heb een oude ketel gevonden!" riep Tootsie. "We kunnen hem met mos vullen en . . . sorry, mevrouwtje Roodborstje!"

"Clarrie zou een nest bij de rivier kunnen bouwen," zei Confetti. "Hier wonen alleen ijsvogels en waterratten!"

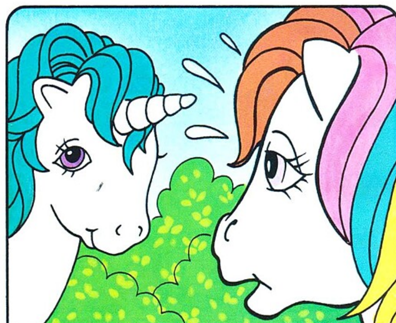
"Clara heeft een hekel aan water!" zei Confetti. "Kijk hier eens!" "Nee, onze holen zijn te vol," zei mevrouw Konijn. "Wij hebben geen plaats voor een koekoek!"

"We moeten een huis vinden voor Clarrie," riep Tootsie. "Kom mee, ik ga aan Majesty vragen wat we moeten doen!"

"We hebben overal gekeken, Majesty, maar we hebben geen huis voor Clarrie en Clara kunnen vinden," vertelde Tootsie.

"Als Clara geen nest heeft, kan Clarrie van verdriet niet zingen," zuchtte Confetti. "Zielig, hè!"

Majesty dacht een paar minuten na. "Kom binnen," zei ze. "Ik wil jullie iets laten zien!"

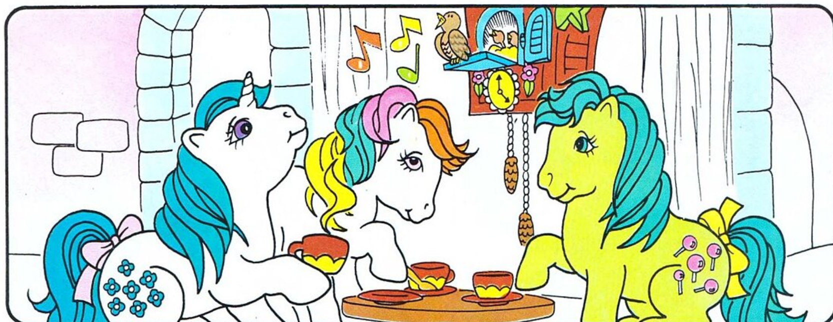
"Kijk," zei ze. "Mijn koekoekklok staat al een hele tijd leeg. Hier kunnen Clarrie en Clara wonen!"

"Alle hoeven! Dat is een prachtig huis voor de koekoeken!" riep Confetti. "Wij gaan het voor ze inrichten!"

Confetti voorzag de klok van mos en zacht papier. En Tootsie hing een klavertjevier op dat de vogels geluk zou brengen.

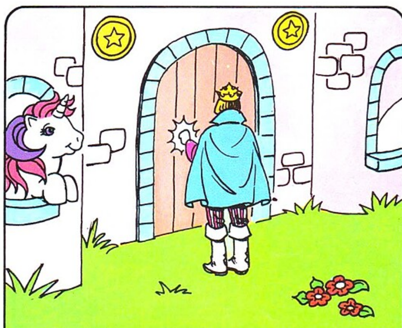

Clarrie en Clara waren dolgelukkig met de klok. "Eindelijk hebben we een eigen huis!" riep Clara. Ze was zo blij dat ze elk uur uit de klok kwam om een liedje te zingen voor de ponies . . . en Clarrie zong in het woud dat het lente was.

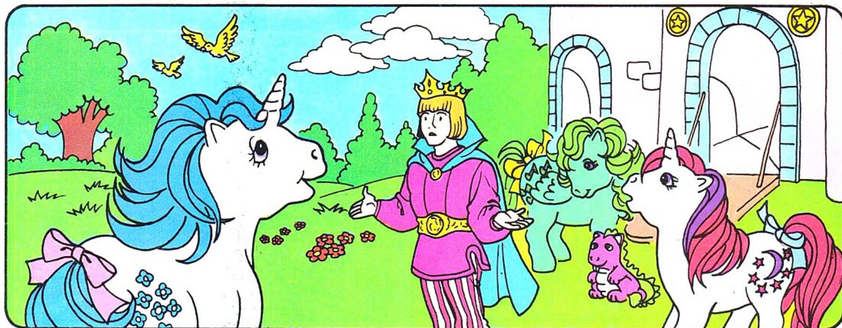
DE ONTVOERDE PRINSES

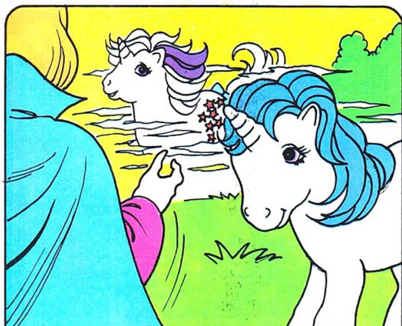

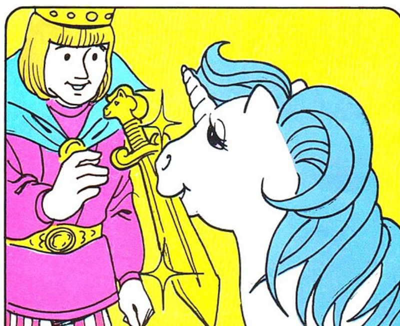
Op een dag arriveerde een koninklijke gast bij het droomkasteel, die de hulp inriep van Majesty.

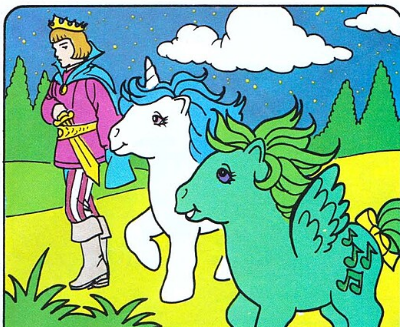
"Wat is er aan de hand, prins Berin?" vroeg Majesty. "Je kijkt zo triest. Kunnen wij je misschien helpen?" "Tovenaar Nightshade heeft een boeketje vergeet-mij-nietjes naar mijn bruid, prinses Flora, gestuurd!" vertelde de jonge prins.

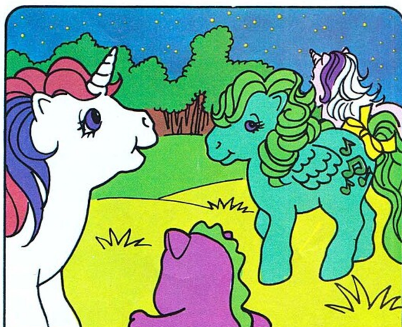
"En wat is er toen gebeurd?" vroeg Moondancer. "Flora wordt nu gevangen gehouden in Nightshade's kasteel. Ze is me vergeten," zuchtte Berin.

"Je moet je prinses proberen te redden," zei Majesty. "Het zal geen gemakkelijke taak zijn, maar met onze hulp moet het lukken!"

"Wij gaan met je mee," riepen Medley, Twilight en Moondancer. "Het zwaard van de waarheid zal je helpen!" zei Majesty.

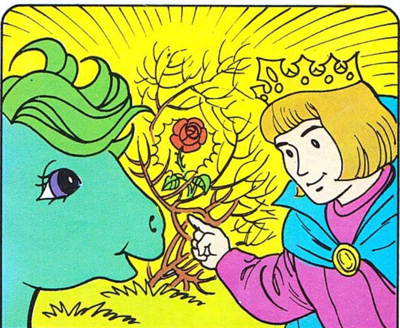
"Zoek de herinneringsroos in het Wilde Woud," zei Majesty. "Geef haar aan Flora en als ze eraan ruikt . . ."

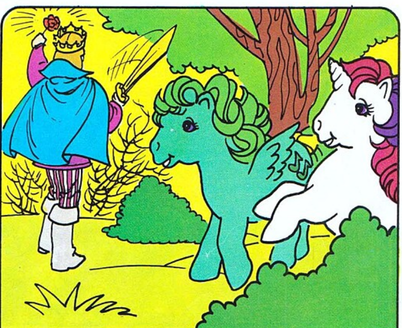
". . . krijgt ze haar geheugen terug!" riepen de ponies en de prins. "We moeten opschieten," zei Moondancer.

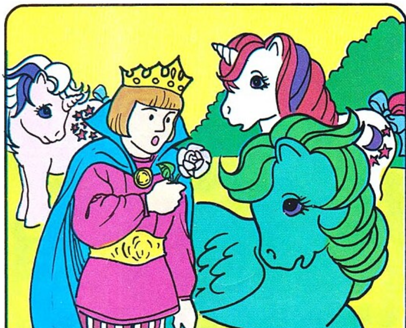
"Ik zie niets . . . en het lijkt wel of de bomen me tegenhouden," schreeuwde Berin. "Ik zal je bijlichten," zei Moondancer.

"Kijk, de roos!" riep Berin. "Maar ik kan er niet bij komen, overal zitten doornen!" "Gebruik je zwaard!" zeiden de ponies.

Berin hakte de struik om met zijn zwaard. Alle doornen verdwenen en hij kon de roos nu gemakkelijk plukken.

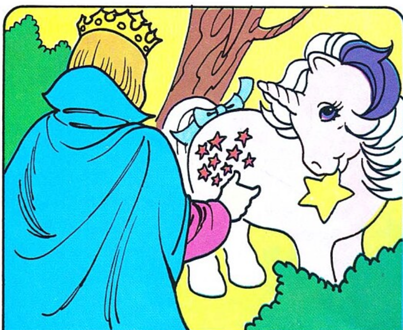
Maar terwijl ze keken . . . verdween de kleur. De roos was niet meer rood, maar grijs. Wat was er gebeurd?

Majesty en de ponies zagen alles door de toverspiegel. "Geef me eens een rood lint, Bow Tie," zei Majesty.

"Toe, rood lint, geef jouw kleur aan de roos!" en Majesty draaide met haar toverhoorn.

"Majesty moet ons geholpen hebben," zei Twilight. "Vlug! Doe een wens voordat de kleur weer verdwijnt! Ik zal ervoor zorgen dat hij in vervulling gaat!"

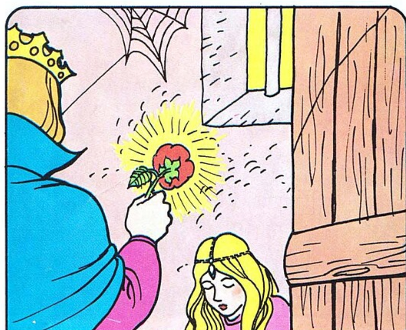
 "Breng ons naar het kasteel van de tovenaar!" zei Berin, terwijl hij de wensster en de roos stevig vasthield. "Je had IN het kasteel moeten zeggen . . . die dwergen zien er gevaarlijk uit!" riep Moondancer. "Laat die dwergen maar aan mij over!" zei Medley.

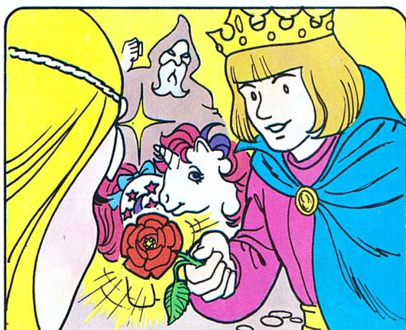
Medley vloog naar een wolk en begon met haar hoeven te stampen. "Er komt een leger aan!" schreeuwden de dwergen.

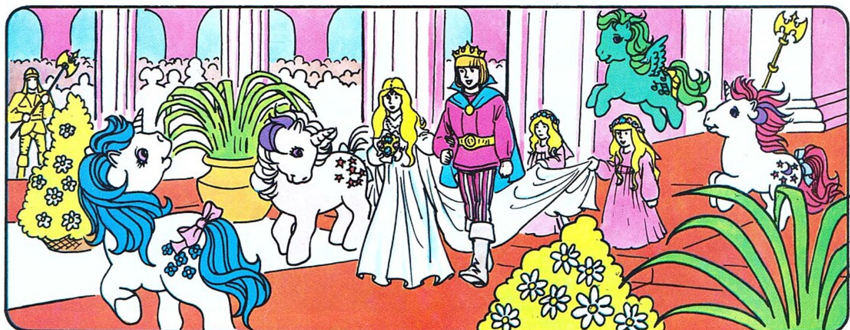
Medley stampte nog harder en de prins verjoeg de dwergen met het zwaard van de waarheid.

De prins en de ponies renden het kasteel binnen en gingen op zoek naar de prinses. Ze vonden haar in een donkere kerker.

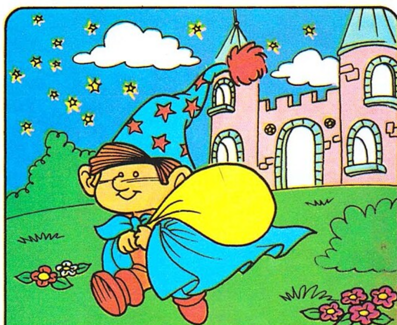
"Ruik eens aan mijn roos!" zei Berin tegen de prinses. "Berin, lieveling, wat ben ik blij dat je er bent!" zei prinses Flora.

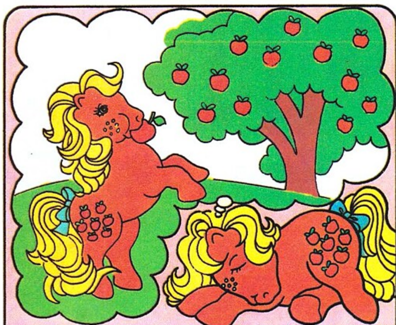
De tovenaar was zo kwaad dat hij met zijn voet stampte en voor altijd onder de grond verdween. Alle ponies kregen een uitnodiging voor het koninklijke huwelijksfeest en Medley, Moondancer en Twilight waren eregasten.

EEN STER VOOR DE ZANDMAN

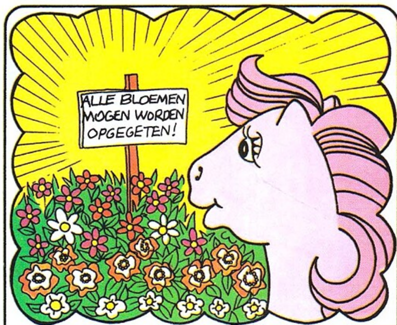

Het was een drukke nacht geweest voor de zandman. Alle ponies hadden om een bijzondere droom gevraagd.

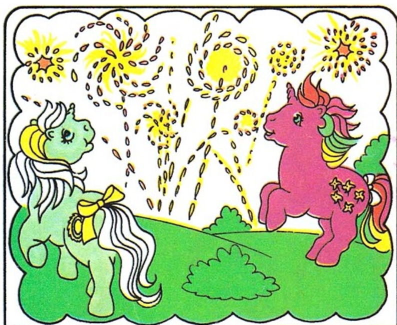
Applejack droomde dat ze een appelboom had gekregen waar het hele jaar door appels aan groeiden.

Cotton Candy belandde in een prachtige tuin . . . en mocht alle bloemen opeten!

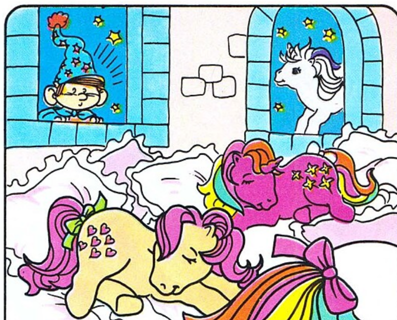
Medley hield een wedstrijd met de westenwind en de weerheks . . . en versloeg ze allebei!

Sunbeam en Pinwheel keken naar een schitterend vuurwerk. "Alle hoeven, moet je die kleuren zien!" riepen ze.

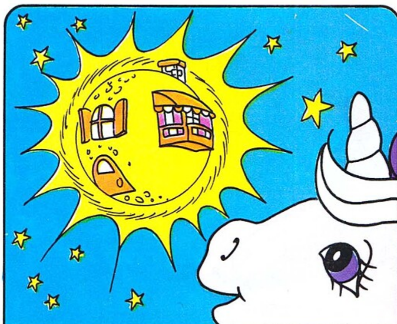
Peachy stampte van blijdschap met haar hoeven toen Twinkles de eerste prijs behaalde bij een kattententoonstelling. "Miauw!" riep Twinkles.

Maar terwijl de ponies droomden, gebeurde er iets verschrikkelijks met hun vriend de zandman. Juist op dat moment kwam Twilight langs . . .

"Alle manen en sterren!" riep de zandman. "Nu kan ik niet meer thuiskomen!" "Alle paardestaarten, je bent te laat!" zei Twilight.

Ik heb de laatste manestraal naar huis gemist," zuchtte de zandman. "Het mannetje in de maan doet de deur bij het eerste zonnegloren op slot."

"Laten we een klavertjevier gaan zoeken," zei Twilight. "Dan mag je een wens doen. Gelukkig is er nog genoeg maanlicht!"

Ze zochten en zochten, maar ze konden geen klavertjevier vinden. "We moeten iets anders bedenken," zei de zandman.

"Kijk, je kunt toch nog naar huis," riep Twilight. "Daar heb je een vallende ster! Vlug, pak hem!"

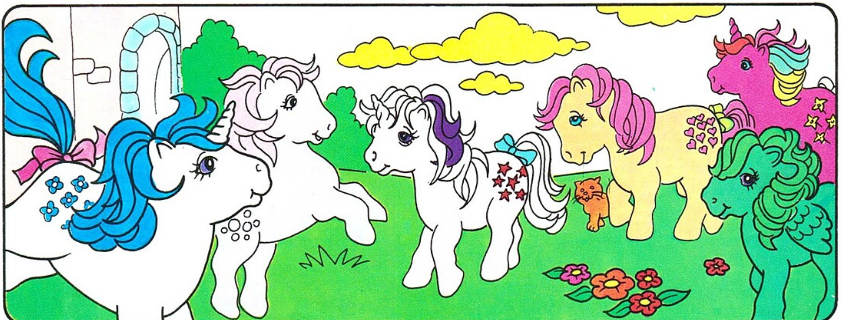
"Ik heb hem . . . maar wat moet ik nu doen?" vroeg de zandman. "Ben je dat vergeten? Het is een wensster," zei Twilight.

De zandman deed een wens . . . en even later suisde hij door de lucht. "Bedankt, Twilight," riep hij.

"Je bent net op tijd," mopperde het mannetje in de maan. "Ik wilde juist de deur op slot doen!" "Sorry," zei de zandman.

 De volgende dag vertelden de ponies elkaar wat ze gedroomd hadden. "Je ziet er moe uit, Twilight," zei Majesty. "Wat heb jij gedroomd?" Twilight gaapte. "Ik droomde dat ik de zandman ontmoette en dat ik hem hielp thuis te komen!" zei ze.

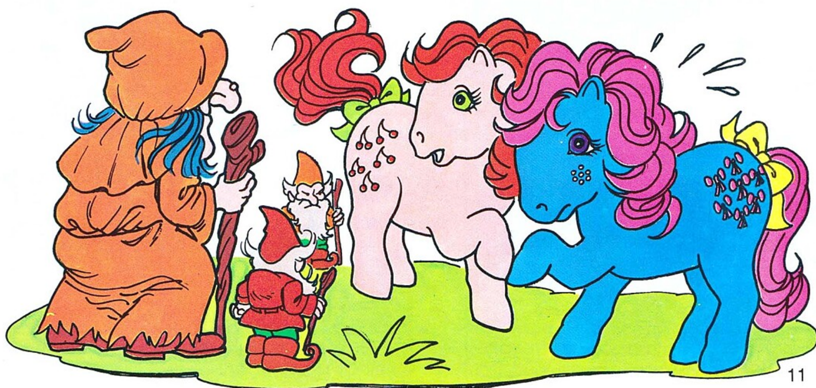

HET VREEMDE RAADSEL

Op een dag renden Cherries Jubilee en Bow Tie over heuvels en dalen achter elkaar aan, en speelden verstoppertje tussen de bomen.
Ze renden en renden en raakten steeds verder verwijderd van de weiden van het droomkasteel. De twee ponies hadden niet in de gaten dat ze zich in het Enge Woud bevonden waar Wanda, de boze heks, woonde met haar dwergen, die in de mijnen onder de grond juwelen moesten opgraven.
Plotseling werd Bow Tie beetgepakt door een benige hand, terwijl Cherries Jubilee de weg versperd werd door een stel lelijke dwergen.
"Alle robijnen! Wie hebben we daar?" krijste Wanda, terwijl ze de arme Bow Tie kneep. "Twee ponies die mijn mooie juwelen willen stelen!"
"Oh, nee, heks Wanda, we speelden verstoppertje en voordat we er erg in hadden, waren we in het bos!" zei Bow Tie. "We willen uw juwelen niet stelen. Laat ons alstublieft naar Ponyland teruggaan!"
"Niet zo snel, kleintjes!" grijnsde de heks. "Ik heb twee sterke ponies nodig. Jullie blijven hier en gaan bij mijn dwergen in de mijnen werken. Dan kunnen jullie de wagens met juwelen trekken!"
"Nee, niet de koude, donkere mijnen! We zijn dol op zonneschijn!" riep Cherries Jubilee, die bij de dwergen probeerde weg te komen. "Toe, laat ons gaan . . . we hadden geen kwaad in de zin!"
"Goed, jullie mogen gaan, maar dan moeten jullie eerst mijn raadsel oplossen," giechelde Wanda. "Maar ik waarschuw jullie! Er heeft nog nooit iemand een goed antwoord gegeven! Begrijpen jullie nu hoe ik aan mijn dwergen ben gekomen?" De dwergen knikten en zagen er opeens heel triest uit. Cherries Jubilee en Bow Tie keken elkaar angstig aan.
Toen wendde Wanda zich tot de ponies en riep:

"Toon me een vogel zonder veren
en toon me kersen zonder pit!"

FIREFLY EN DE ZWALUW

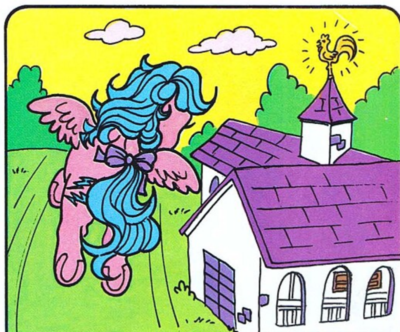

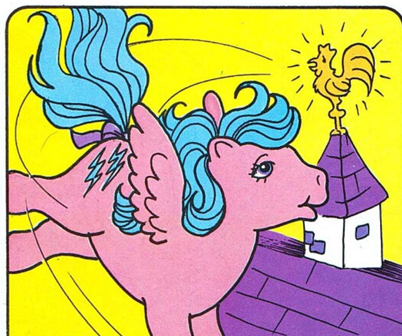
"Wil jij Applejack gaan zoeken, Firefly?" vroeg Majesty. "Ze rende weg toen ik haar een standje gaf omdat ze te veel appels had gegeten."

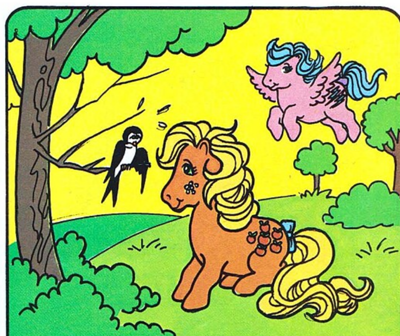
"Misschien zoekt ze de regenboog wel. We hebben hem al een paar dagen niet gezien. Het weer is ook erg slecht geweest!" zei Bubbles.

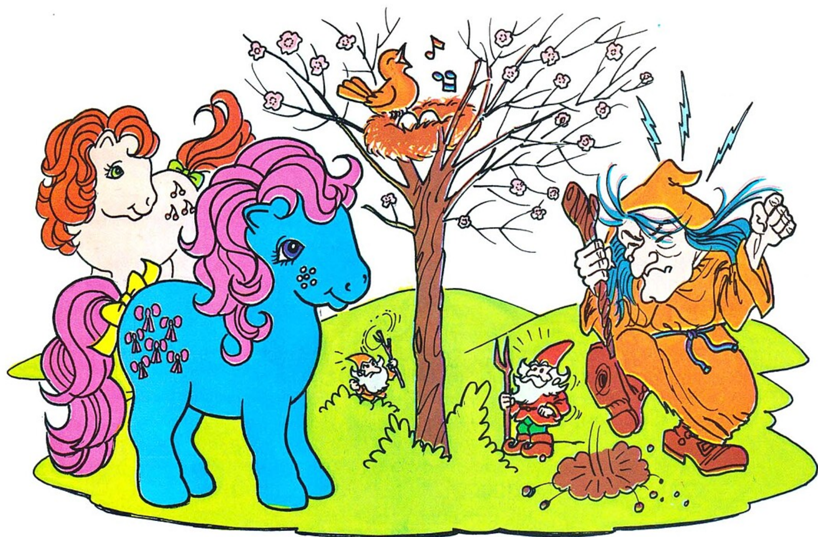
Firefly vloog naar het torentje van de boerderij. Goldie, de weerhaan, begroette haar.

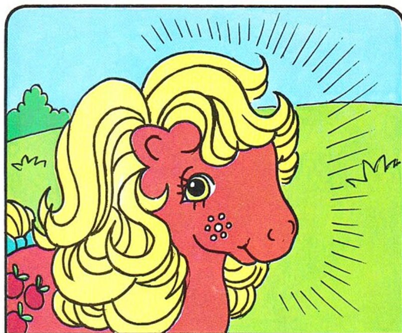
"Blijf nog even," smeekte Goldie. "Ik ben zo eenzaam!" "Ik moet Applejack zoeken, maar ik kom zo terug!" beloofde Firefly.

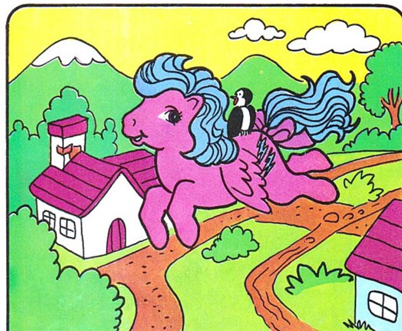
Misschien is ze in de boomgaard . . . ook al zijn er geen appels, dacht Firefly. En Applejack was er . . . maar niet alleen!

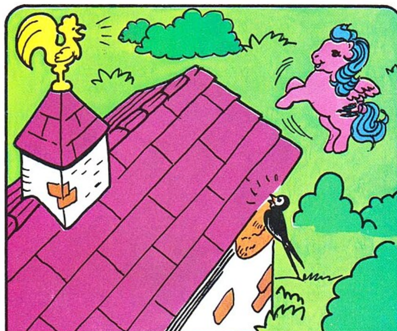

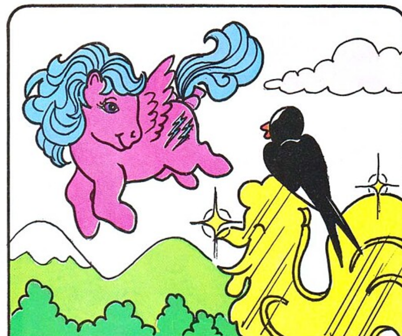
"Kersen zonder pit?" riep Cherries Jubilee verbaasd.
"Een vogel zonder veren?" zei Bow Tie verwonderd.
"Nou? Weet je de oplossing?" vroeg de heks ongeduldig.
"Ze weten het niet . . . ze weten het niet . . . laten we ze naar de mijnen brengen!" zongen de dwergen, die de ponies probeerden te pakken.
"Oh, was Majesty maar hier!" fluisterde Bow Tie. "Zij zou ons kunnen helpen!" Maar hoewel ze er niet was, wist Majesty wat de ponies was overkomen. Ze had in een toverspiegel in het droomkasteel gekeken en gezien wat er was gebeurd. Terwijl ze met haar toverhoorn draaide, mompelde ze een paar woorden. Op datzelfde moment gebeurde er iets heels vreemds in het Enge Woud.
Een van de kale bomen in het bos begon plotseling te bloeien. Vogels zongen het hoogste lied en op een van de takken van de boom bevond zich een klein nest gevuld met eitjes.
De ponies en de dwergen keken elkaar verbaasd aan, maar de heks stampte woedend met haar voet op de grond.
Opeens begrepen Bow Tie en Cherries Jubilee dat Majesty de oplossing van het raadsel had gegeven!
"Kijk, daar is de vogel zonder veren. Hij zit in het ei en moet nog uitgebroed worden!" giechelde Bow Tie.
"En daar zijn de kersen zonder pit," vervolgde Cherries Jubilee, terwijl ze naar de kersebloesem wees.
"Jullie zijn vrij! Ga maar gauw naar Ponyland terug!" snauwde de heks.
Cherries Jubilee en Bow Tie zetten het op een lopen . . . en toen ze thuis waren, vertelden ze de nieuwsgierige ponies het raadsel.
Wist jij de oplossing?

"Alle manen! Ik ben blij dat ik je zie!" zei Applejack. "Deze kleine zwaluw is gewond en kan nu niet meer naar het zuiden vliegen voor de winter."

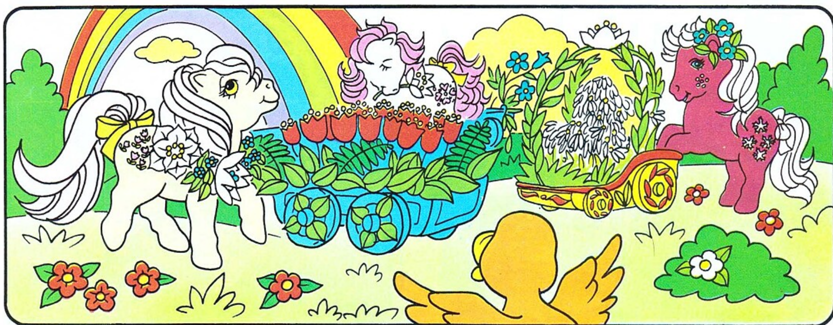

Firefly had een idee. "Kom maar met me mee, zwaluw," zei ze. "Applejack, Majesty wacht op je in het droomkasteel."

"Waar gaan we heen?" vroeg de zwaluw. "Nog even geduld," giechelde Firefly, "dat zie je zo!"

Toen ze de boerderij bereikten, liet Firefly de zwaluw een oud nest zien. Het was onder de dakgoot gebouwd, vlak bij Goldie, de weerhaan.

"Tickle zal je veertjes brengen voor het nest en eten," beloofde Firefly. "En nu heeft Goldie een vriendje!"

Toen Firefly de ponies vertelde van de zwaluw kwam de regenboog te voorschijn. "Ik heb vandaag iedereen gevonden!" lachte Firefly.

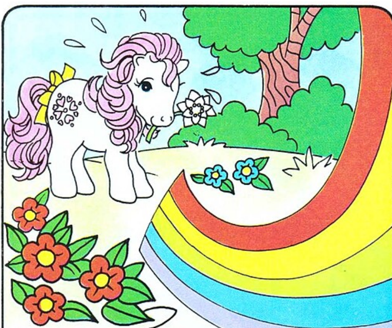
Het bloemencorso begon precies op tijd. "Ik heb een heleboel prijzen," zei Duck Soup. Hij vond Posey's praalwagen de mooiste en Snowflake's wagen de origineelste. Sundance won ook een prijs. Haar wagen was de grappigste.

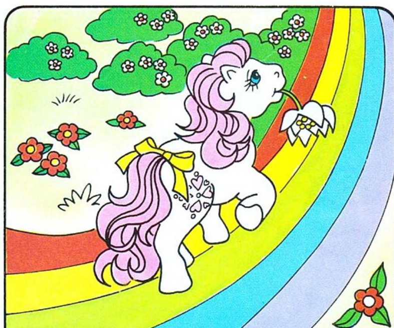
Na het bloemencorso gingen de ponies in het water spelletjes doen. Sprinkles maakte weer achterwaartse salto's bij de regenboog. Alleen Sundance was een beetje droevig.

"Mijn praalwagen was helemaal niet grappig bedoeld," zuchtte ze. "Ik ben ook zo onhandig, ik doe nooit iets goed." Majesty hoorde haar zuchten.

Plotseling zag Sundance dat de regenboog ondersteboven lag. Alle hoeven, de regenboog is ook al onhandig, dacht ze.

De andere ponies hadden niets in de gaten omdat ze druk aan het spelen waren. Sundance liep de regenboog op.

MY LITTLE PONY

HET BLOEMENCORSO

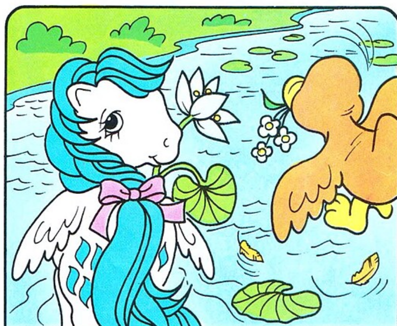

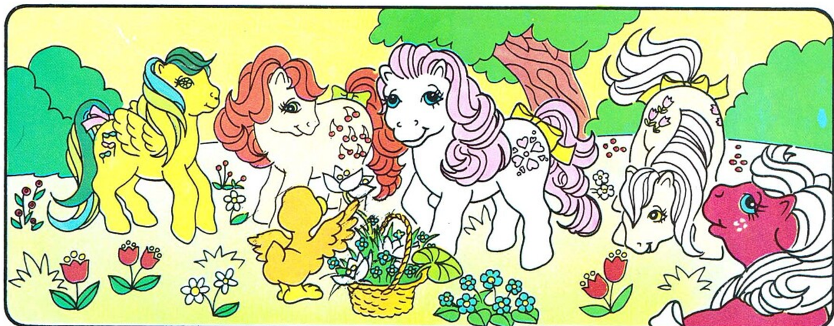
"Wat een prachtige lentedag," lachte Sprinkles, terwijl ze een achterwaartse salto maakte bij de regenboog. "Echt een dag voor een bloemencorso!"

"Dat was een mooie salto, Sprinkles!" kwaakte Duck Soup. "Gaan we vandaag echt een bloemencorso houden?"

Sprinkles giechelde. "Zullen we bloemen gaan plukken, Duck Soup? Dan kun jij ze naar onze vriendinnetjes brengen!"

De ponies waren erg opgewonden toen Duck Soup de mand met bloemen bij ze neerzette. Als Sprinkles uitnodigingen stuurde, gebruikte ze altijd bloemen. "Is het voor een feestje?" vroeg Sundance. "Nee, voor een bloemencorso," antwoordde Duck Soup. "Het begint om twee uur." "Dan moeten we onze wagens vlug gaan versieren," lachte Posey.

De baby-ponies hadden het eerst in de gaten dat de regenboog ondersteboven lag. "Hij is naar beneden gevallen," riepen ze angstig. "Wel alle manen, misschien heb ik hem geraakt toen ik mijn achterwaartse salto's maakte," zei Sprinkles. "Wat moeten we doen?" Duck Soup probeerde de regenboog op te tillen.

Intussen liep Sundance nog steeds op de regenboog. Het leek wel of hij bewoog onder haar.

Toen zag ze dat Sprinkles haar tegemoetkwam. Er zat een meisje op haar rug. "Wat leuk je weer eens te zien, Megan!" riep Sundance.

Megan was het speciale vriendinnetje van de ponies en samen met Sundance draaide ze de regenboog om. "Soms doe ik ook wel eens iets goed!" zei Sundance. Majesty glimlachte en het werd nog een heel leuke dag!

CONFETTI GEEFT EEN GOOCHELVOORSTELLING

"De baby-ponies vervelen zich! Ik wilde dat ik iets leuks kon bedenken," zuchtte Majesty, terwijl ze uit het raam van het droomkasteel keek. Buiten stortregende het. "Met dit weer kunnen de baby-ponies niet buiten spelen en ik weet geen nieuwe spelletjes meer!"
"Zal ik een goochelvoorstelling geven?" vroeg Confetti. "Dat vinden ze vast leuk en ik heb een paar nieuwe truuks bedacht."
"Wel alle manen, wat een goed idee!" riep Majesty. "Ik weet zeker dat iedereen komt kijken. Spike en ik zullen op de voorste rij zitten!"
"Dan bent u mijn eregast," lachte Confetti. "Ik zal een speciale truuk voor u uitvoeren, Majesty."
Majesty had gelijk. Alle baby-ponies kwamen naar de voorstelling kijken.
"Alle hoeven! Waarom laat Confetti ons die lege hoed zien?" vroeg Baby Firefly aan Baby Glory. "Er zit niets in!"
Maar terwijl ze keken, haalde Confetti een prachtig boeket papieren bloemen uit de lege hoed, dat ze met een kleine buiging aan Majesty gaf.
"Hoe deed je dat?" hijgde Skyflier.
"Dat is mijn geheim," grinnikte Confetti. "Maar waarom heb je al die vlaggetjes in je oor, Skyflier?"

MY LITTLE PONY

APPLEJACK EN DE BOZE TOVENAAR

"Wat ben jij toch onhandig, Applejack! Dat is nu al de derde keer dat je mijn hindernis omvergooit! Ga maar ergens anders spelen!"

Lemon Drop slaakte een zucht van opluchting toen Applejack wegdraafde. "Ze is helemaal van streek," blafte Brandy.

De kleine pony galoppeerde naar de waterval, maar . . . "Oh, Applejack, je hebt mijn flesje met badschuim omgegooid! Kijk toch eens uit!"

 "Alle hoeven!" zuchtte Applejack, "ik ga naar heks Weetveel! Misschien kan zij mij wel van mijn onhandigheid afhelpen. Iedereen heeft alleen maar last van me. Ik hoop dat ik de weg nog weet naar haar huisje in het bos."

"Help! De rots leeft!" gilde de pony en rende een donkere tunnel binnen. "Nee maar! Wie hebben we daar? Weer een pony die juwelen kan delven!" Applejack keek de grot rond.

"Wie bent u? Waar ben ik? Alle manen, ik wil naar huis terug," jammerde Applejack.

"Ik ben tovenaar Robijn. Welkom in mijn juwelengrot. Je blijft hier en je gaat met de andere ponies juwelen opgraven!"

De tovenaar pakte Applejack bij haar manen beet en sleurde haar naar een groep ponies. "Zij zullen je laten zien wat je moet doen," grinnikte hij.

Een paar minuten later was Applejack al aan het graven. "Probeer te ontsnappen," fluisterde een pony. "Nu kun je nog goed zien!"

En terwijl iedereen keek, haalde Confetti een koord met gekleurde vlaggetjes uit Skyfliers oor, dat ze als een slinger om haar hals hing.
"Ik stop nooit vlaggetjes in mijn oor," protesteerde Skyflier, die er niets van begreep.
"Hoe kan ik ze er dan uithalen?" vroeg Confetti lachend.
"Wat doet Confetti nu weer?" fluisterde Baby Glory, toen de pony een groot stuk gekleurd papier uit de lege hoed toverde.
Confetti maakte overal kleine scheuren en toen ze klaar was en het papier uitrolde . . . zag iedereen een rij dansende ponies.
Alle baby-ponies klapten!
"Ik ben blij dat jullie van de voorstelling hebben genoten," lachte Confetti en ze haalde een paar lampions uit de hoge hoed, die verlicht werden door sterren die het mannetje in de maan naar beneden had gestuurd.
"Jullie mogen de lampions mee naar bed nemen. Slaap lekker, baby-ponies!"

Toen Applejack een paar minuten had gelopen, splitste de weg zich. "Ik denk dat ik linksaf moet," zei ze. "Langs deze kromme boom!"

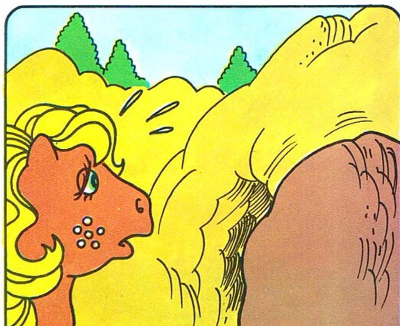
Maar de weg kwam haar niet bekend voor en toen ze achteromkeek . . .

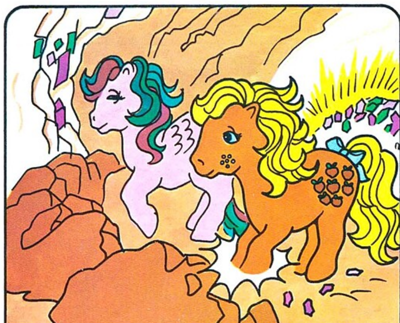
. . . liep ze door een lijn met wasgoed. "Oh, je hebt al onze kleren smerig gemaakt!" riepen de woedende dwergen. Applejack schrok heel erg en zette het op een lopen.

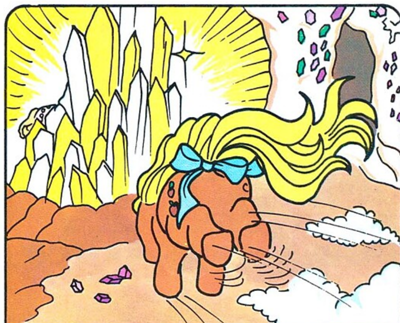
Ze rende tot ze niet meer kon. "Achter deze rots ga ik even uitrusten," zuchtte ze.

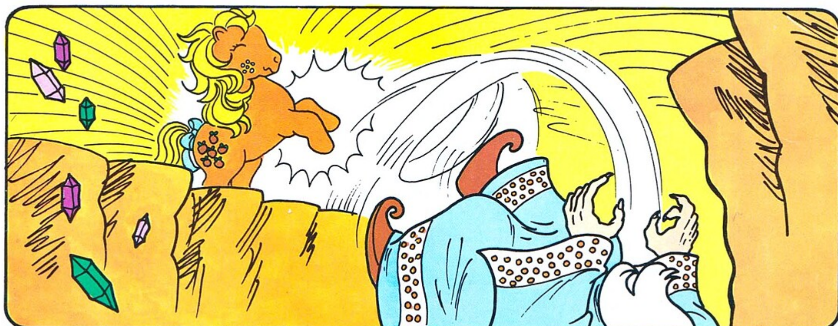
Maar toen Applejack op de grond wilde gaan liggen, begon de rots te bewegen.

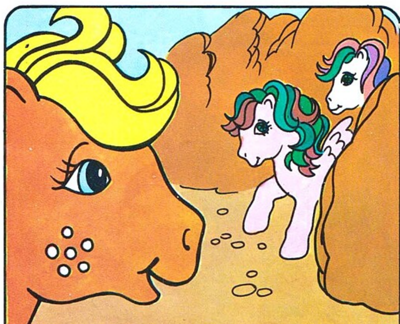
"Wij zijn al zo lang in deze donkere grot, dat onze ogen geen daglicht meer kunnen verdragen," fluisterde een andere pony.

"Alle hoeven!" schreeuwde Applejack. "Ik ga hulp halen." Ze rende weg . . .

. . . en liep de troon van de tovenaar omver, die in duizenden stukjes uiteenspatte. Overal vlogen juwelen. Toen verscheen er een scheur in de bodem van de grot. De scheur werd groter en groter en de tovenaar verdween krijsend in de diepte.

"Volg me!" riep Applejack. "Ik zal jullie de weg wijzen," en ze leidde de ponies door de tunnel naar buiten.

"Jullie hebben juwelen in jullie ogen gekregen!" zei Applejack. "Juwelen van de troon van de tovenaar. Nu kunnen jullie weer zien. Ga maar gauw naar huis!"

MY LITTLE PONY

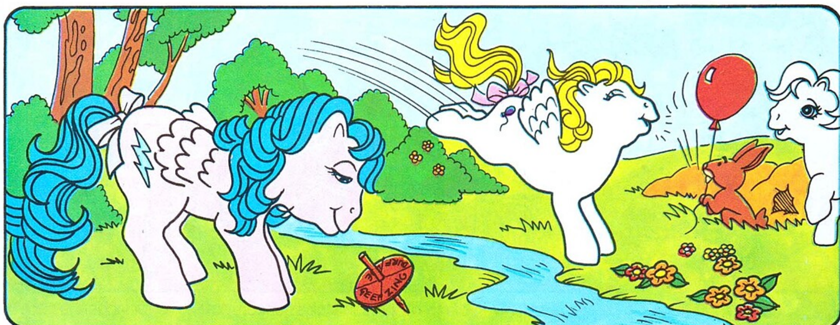
DE DRAAITOL VAN DE BABY-PONIES

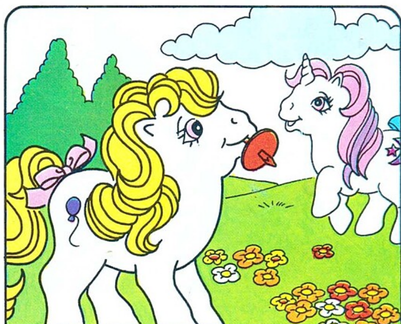

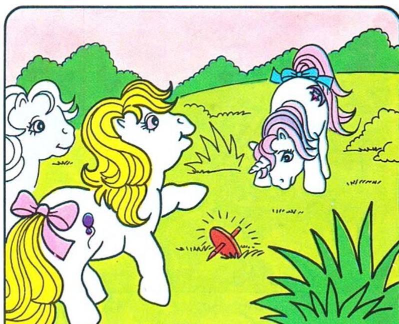
Confetti had een draaitol gemaakt voor de baby-ponies. "Hij is bij 'doe' gestopt," lachte Baby Blossom. "Je moet iets doen, Baby Firefly! Dans maar even voor me!"

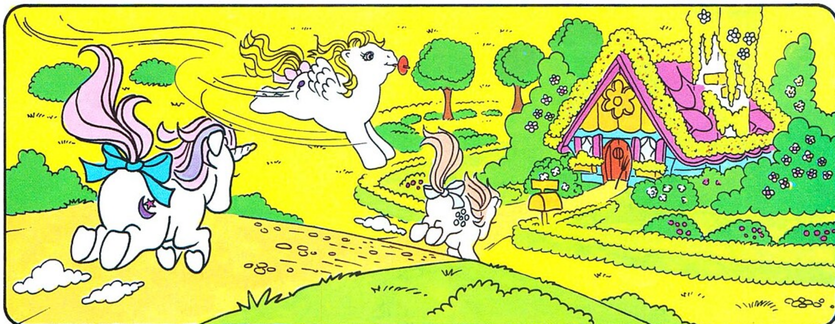
"Nu mag ik hem draaien," zei Baby Firefly toen ze gedanst had. De tol draaide rond en rond en stopte toen bij 'geef'. "Baby Surprise, geef dat konijn een ballon." Baby Surprise vloog weg en haalde er een. Wat was het konijn blij!

"Kies mij!" smeekte Baby Moondancer, die er plotseling aankwam toen Baby Surprise de tol wilde draaien.

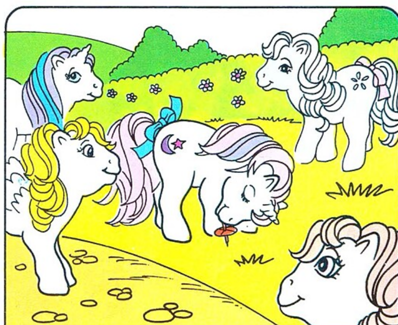
"Kijk, hij is bij 'zing' gestopt!" Baby Moondancer zuchtte, ze hield niet van zingen.

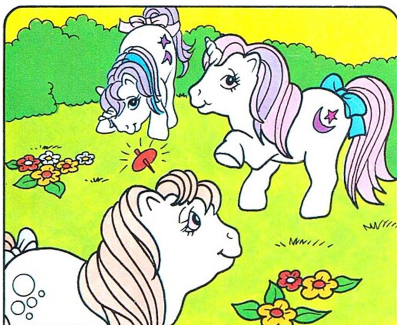
Baby Surprise dacht even na. "Ga maar een liedje zingen voor het bloemenvrouwtje." Baby Cotton Candy stampte met haar hoeven op de grond. "We gaan allemaal met je mee," zei ze. "Het bloemenvrouwtje heeft een prachtige tuin. Schiet op, Baby Moondancer. Laten we gaan!"

Baby Moondancer had nog maar een paar woorden gezongen toen het bloemenvrouwtje het raam opendeed. "Ga weg," riep ze. "Ik heb bezoek."

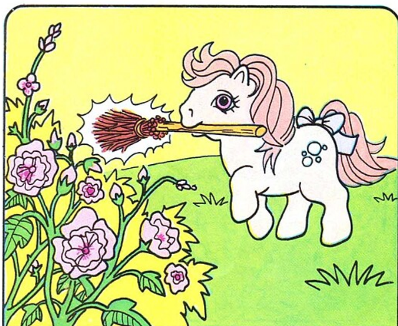
Baby Moondancer was teleurgesteld. Het bloemenvrouwtje was anders altijd heel aardig. "Trek het je maar niet aan! Nu ben ik aan de beurt met de tol!"

"Ooh! Hij is bij 'durf' gestopt," fluisterde Baby Glory. Baby Moondancer wees naar Baby Cotton Candy . . .

"Durf jij de bezem van het bloemenvrouwtje te verstoppen, Baby Cotton Candy? Hij staat naast de voordeur!" Baby Cotton Candy liep naar de deur.

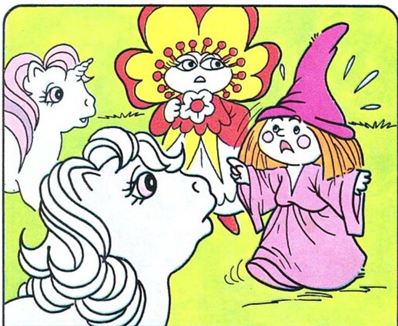
"Ik verstop hem tussen de stokrozen," zei Baby Cotton Candy toen ze de bezem pakte.

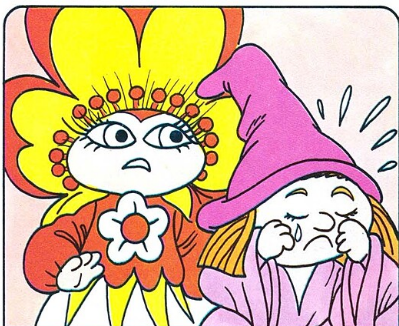
Plotseling begon de bezem te bewegen. Twee dunne armpjes tilden de baby-pony op. "Help!" gilde Baby Cotton Candy.

De bezem zette de pony op haar steel en vloog weg. "Wat moeten we doen?" schreeuwde Baby Moondancer. "We zullen het bloemenvrouwtje moeten vertellen wat er is gebeurd," zei Baby Blossom. Maar dat hoefde niet, want het bloemenvrouwtje had alles gehoord. "Die bezem was niet van mij!" riep ze.

"Nee! Het is mijn bezem en ik wil hem terug." De baby-ponies staarden verbaasd naar het vreemde wezentje dat op hen afkwam. "Wie bent u?"

"Ze is de vergeetachtige heks," zei het bloemenvrouwtje. "Ze is haar naam en haar toverspreuken vergeten. Ik probeer haar te helpen."

"Ik weet niet meer hoe ik mijn bezem moet terugkrijgen," jammerde de vergeetachtige heks. "Nu ik geen bezem heb, zal niemand geloven dat ik een heks ben." Het bloemenvrouwtje zuchtte. "Er moet een toverbloem zijn die ervoor zorgt dat je je alles herinnert wat je vergeten bent, maar ik kan hem niet vinden." Baby Glory knipoogde.

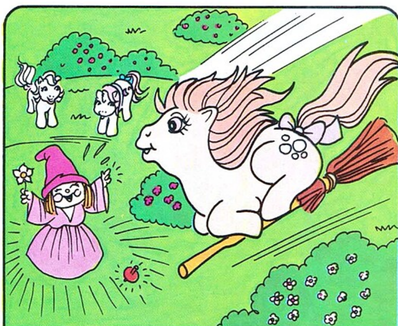
"Wacht maar! Ik draai de tol wel even," zei Baby Glory. Haar vriendinnen keken verbaasd. Wat schoot de vergeetachtige heks daar nu mee op?

"Hij is bij 'geef' gestopt. Baby Blossom, geef de heks een bloem." Baby Glory knipoogde toen de heks de bloem pakte.

"Als u aan de bloem ruikt, herinnert u zich alles weer," lachte Baby Glory. En omdat ze allebei in toverij geloofden, werkte het!

"Ik ben de pretheks. Als ik met mijn vingers knip, komt mijn bezem terug." Baby Cotton Candy giechelde toen ze landde. "Zo'n luchtreisje is maar wat leuk."

DE VREEMDE DIEREN

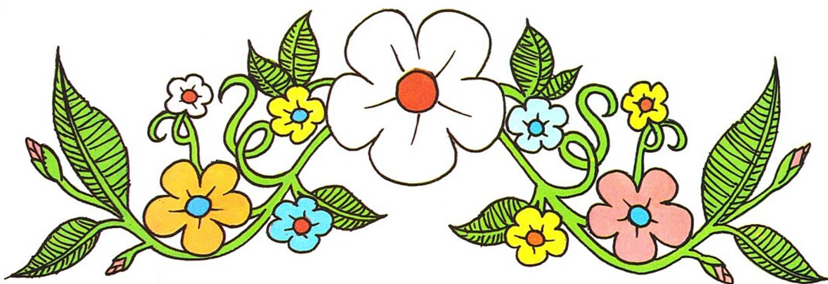
"Ik ga altijd graag naar Bloemenland," zei Cotton Candy tegen Majesty, terwijl ze de steile heuvel beklommen naar villa Fluitekruid, waar hun oude vriendin Floortje woonde. "Bloemen in alle kleuren bloeien hier het hele jaar door." "Ja, en appels groeien hier ook het hele jaar aan de bomen!" lachte Applejack en at er nog een paar.
"Stop maar, Applejack, je krijgt straks genoeg te eten," zei Majesty. "Ik weet zeker dat Floortje een heleboel appels voor je heeft klaargelegd."
Het leek of het steeds warmer werd en de heuvel was wel erg steil.
"Kijk, Floortje wacht op ons," riep Bubbles. "En er staat tee voor ons klaar in de tuin. Gezellig, hè! In Ponyland is het nu winter!"
"Wat fijn jullie weer eens te zien," glimlachte Floortje, terwijl ze haar vriendinnetjes maïs, haver en emmers vol heerlijk fris bergwater gaf.
"Mag ik een paar bloemen eten?" vroeg Cotton Candy.
"Natuurlijk. Je mag er zoveel eten als je wilt. Er zijn hier bloemen in overvloed . . . Ik wilde dat ik ook een kat had als Twinkles of een hond als Brandy. Ik woon graag in de heuvels, maar ik krijg bijna nooit bezoek. Soms voel ik me best eenzaam!"
Majesty glimlachte en keek de tuin rond. Toen richtte ze haar toverhoorn naar de bloemen en zong zacht:

"Hondsroos en katwilg
en de kiphennep hier,
koebloem en geiteblad
worden alle een dier!"

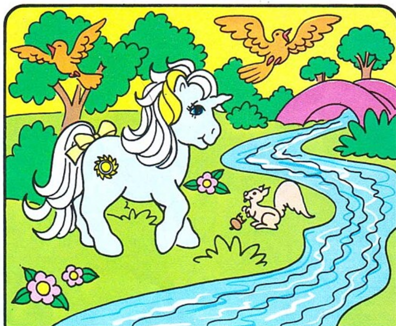
Floortje kon haar ogen niet geloven. Een roze hondje kwam uit de hondsrozen te voorschijn, terwijl een grijs poesje uit de katwilg sprong.
"Moet je die drie gouden koeien bij de koebloempjes zien," grinnikte Applejack.
"Alle hoeven! Pas op voor de geit!" riep Cotton Candy.
"Rustig maar, die geit doet niets. Ze is heel lief en ze geeft heerlijke romige geitemelk," glimlachte Majesty.
"Dank zij jou heb ik straks een heleboel lekkere bruine eitjes, Majesty!" zei Floortje, terwijl ze naar de goudbruine kippen keek die de graankorreltjes oppeuzelden die op het gras lagen.
"Wat heb je nu veel dieren, Floortje . . . zelfs een roze hondje!" lachte Applejack. "Hoe noem je haar . . . en je kat?"
"Eh . . . de hond noem ik Roosje en de kat . . . Wilgje," giechelde Floortje.
Alle ponies schaterlachten . . . maar de namen pasten wel bij de dieren. Waar of niet?

SPARKLERS TOVERSTEEN

Op een dag liep Sunbeam door het Wilde Woud. Plotseling hoorde ze iemand roepen.

Het was een vogel, die neergestreken was op een tak boven de rivier. Hij kwam Sunbeam bekend voor . . . maar zijn veren waren wit.

"Ken je me nog, Sunbeam? Ik ben het . . . Sky, de ijsvogel. De boze kleurheks heeft mijn prachtige kleuren gestolen!"

"Wat erg!" riep Sunbeam. "Ga maar gauw mee naar Majesty. Misschien kan zij er voor zorgen dat jij je kleuren terugkrijgt!"

Majesty luisterde naar Sky's verhaal. "De heks heeft je kleuren al gebruikt," zei ze. "Het spijt me, maar ik kan je niet helpen!"

Een traan biggelde langs Sky's snavel. "We moeten iets doen. Zo kan hij niet blijven!" riep Sunbeam.

"Laten we naar de regenboog gaan!" zei Majesty. "Misschien wil zij wel wat van haar kleuren afstaan!"

"Waar is de regenboog?" riep Majesty. "Ze speelt verstoppertje met de wind," zei Sprinkles.

"Alle hoeven! Het zit ons niet mee," zuchtte Sunbeam. "Juist nu we haar nodig hebben, is ze er niet. Hé, Sparkler, waarom kijk jij zo verheugd?"

"Moet je zien wat ik gevonden heb . . . een nieuwe steen voor mijn verzameling!" riep Sparkler. "Kijk eens hoe hij glinstert in de zon!"

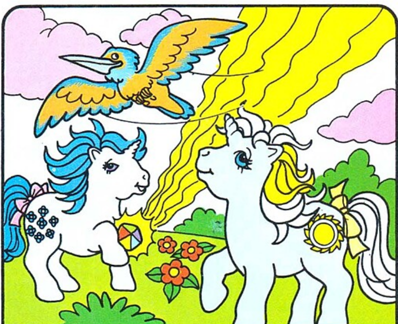
"Jij hebt de magische regenboogsteen gevonden, Sparkler! Geef hem even . . . met deze steen kan Sky zijn kleuren terugkrijgen!"

"Kijk! Als ik hem in de zon houd, zie je alle kleuren van de regenboog!" riep Majesty. "Sky's kleuren zijn hier!"

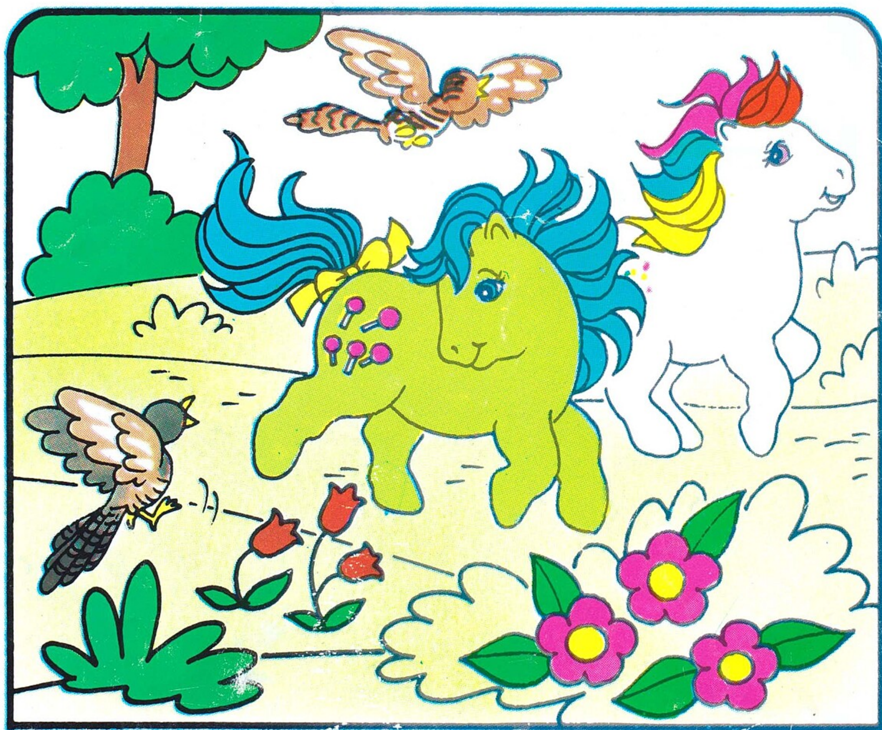
"Vlieg naar de waterval, Sky!" riep Majesty, terwijl ze de steen in de lucht hield. Toen zong ze: *"Toversteen, help ons gauw, maak Sky's veren weer blauw!"*

"Het werkt! Je kleuren komen terug! Je bent een vliegend juweel," hinnikte Sunbeam.

Majesty gaf Sparkler een kistje waarin ze de steen kon bewaren en alleen zij en Sky wisten waar het begraven was.

8 710823 000997